

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

XI priores dies complectens

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1863

Ad IX Januarii.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72708](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72708)

EX VARIIS.

a Francus ait Kalendis Maii Septempedam intrasse.
 b Vigilium fuisse tradit Francus. At si obiit S. Severinus, ut idem scribit, vi Kal. Maii, anno dxi, ergo dum pro S. Silverio exultante pontificatum administraret Vigilus, ordinatus est; cum ipse Vigilus anno primum dxi, legitime Pontifex electus sit: deinde oporteret eum exiguo omnino tempore vicisse.
 c Francus quoque regimen provincie Severino commissum scribit.
 d Quædam narrantur in priori Vita, eademque habet Francus.

DE S. FRODOBERTO ABB.

NOT. 132. **P**ag. 506, col. 1, nu. 4, priora ita restitue [Vitam S. Frodoberti ab Adzone, sive Azone, aut Assone, Abbate Dervensi scriptam tradit Cl. Robertus, et N. Des-Guerrois. Eane sit, quam ex MS. Cellensi edidit Nicolaus Camuzæus, haud nobis constat: nam hic Auctor ostendit se monachum fuisse in cœnobio Cellensi, cum cap. 3, nu. 11, ita scribit: Quod (privilegium) in archivis cœnobii nostri. Fuerit fortassis ex Cellensi cœnobio assumptus ad regendum Dervense in diocesi Catalaunensi. Sed nec ætas quadrare videtur: nam cum Adsonem constet anno 970 floruisse; hujus Vitæ scriptor innuit se centum fere annis prius vicisse: loquens enim de Sancti statura cap. 6, num. 23. Ut illi quoque perhibent, inquit, qui ejus sacratissimi corporis ossa se

Vita S. Frodoberti a quo scripta.

aspexisse fatentur; anno videlicet 872, quando facta ejus est translatio. Sed potuit Adso usus fuisse monumentis monasterii Cellensis, atque inde ista transscripsisse.

DE S. CYRO EP. CP.

Pag. 531, col. 1, post elogium ex Menæis nu. 1, adde [MS. Florarium xi Decembris ista habet: Constanti-nopoli S. Cyri exiliati Episcopi. NOT. 133.]

DE S. ERARDO EP.

Pag. 533, col. 1, post num. 2, adde [Aliquæ S. Erardi reliquæ tempore Caroli IV Imperat. Pragæ translatae sunt; ita enim habet vetus Martyrologium Pragense xiii Decembris: Eodem die in Alsatia regione, S. Othiliæ, cujus reliquias et brachium Carolus Imp. obtinuit in Hohenburg ejusdem monasterio in diocesi Argentinensi, et donavit Ecclesiæ Pragensi. In quo brachio etiam reconditæ sunt reliquæ S. Erardi Episcopi, qui S. Othiliam cæcam natam baptizavit, et a cæcitate illuminavit: quas reliquias Imperator obtinuit in Ratispona de monasterio inferiori. NOT. 134.]

S. Erardi reliquæ.

AD IX JANUARIIL.

DE S. PETRO EP. SEBAST.

NOT. 135. **P**ag. 588, col. 1, post num. 1, adde [Vetustissimum MS. Martyrologium S. Hieronymi xxvi Martii ista habet: In Sebas. Petri Episcopi. Eodem die MS. Rhinoviense: In Sebastii civitate Petri Episcopi. Idem habet Bellinus de Padua Parisi an. 1321, excusus; nam in editione Veneta an. 1498, id non extat.]

S. Petri natalis olim 26 Mars.

NOT. 136. **P**ag. 589, col. 2, post nu. 8, adde [Nam quod in S. Basilii Græca Vita narratur, de Petri continentia duplici prodigio testata, quam fidem mereatur suo loco examinabimus. Dicitur enim Petrus uxorem habuisse, eamque secum retinuisse etiam cum Episcopus esset. Quæ res cum sacris Canonibus adversaretur, Sebastenos offendit: quapropter ad Basilium Legatos misere, qui rogarent ut offensionis occasionem amoliretur. Profectus ergo Sebastiam Basilium, et benigne a fratre acceptus, quibusdam e Clero sub mediam noctem ostendit Petri et conjugis lectum ab Angelis circumdatum: postridie jussit fratris conjugem, mox et fratrem ipsum, vestem expandere, in quam ardentes prunas effudit, quæ horæ

an is conjugatus fuerit?

spatio retentæ nec ipsos nec vestem vel levissime læserunt, illustri continentia argumentum. At qui probabile fit conjugio illigatum fuisse, et quidem Episcopatus tempore, quem illius ævi scriptores tradunt monasticum vitæ genus Basilii fratris exemplo sectatum? quem in iisdem adibus, in quibus Macrina soror Virginibus, viris religiosus præfuisse, Gregorius Nyssenus ejus frater testatur? Nam si quis contendat mulierem illam Episcopo cohabitantem, non conjugem ejus ante Episcopatum fuisse, sed in episcopatu ancillam, aut sororem agnatamve; atque inde sinistram aliquam ortam esse suspicionem; diserte vocatur ἰδὴ τῶν τῶν ἁγίων, ἀδελφὴ δὲ τῆς ἁγίας, nomine quidem, propria ejus uxor, usu vero et re ipsa soror. Dein κυρία νόμφη, Domina sponsa.]

Pag. 590, post nu. 9, adde [Meminit Petri Palladius Diaconus in Dialogo de Vita S. Chrysostomi ita scribens: Amphilochem vero Ieonii Episcopum et Optimum Præsulem in Ponto, et Petrum Sebastie Antistitem Basilii fratrem, et Epiphanium Constantiæ Cypri Antistitem sanctos viros quid memorem; quibus illa et pecunias donavit et villas? NOT. 137.]

NOT. 137. S. Olympiadii eleemosynis adjunctus.

AD X JANUARIIL.

DE SS. THECLA ET JUSTINA.

NOT. 138. **P**ag. 601, col. 1, ad Præfationem adde [Anguste tamen in hac epitome SS. Theclæ et Justinæ gesta perstringuntur. Admiranda enim sunt, quæ utraque, sed præcipue Thecla, egit, visendis in carcere Martyribus, eorum redimendis sepe- liendisque corporibus, alendis iis qui latebras petierant, excipiendis peregrinis, familia omni ad pietatem instituenda, suis alienisque facultatibus in usus pauperum, ecclesiæque ædificia et ornatum erogandis; contemnendis, quæ tyranni intentabant, suppliciis: quæ omnia prolixè narrantur in Actis SS. Alphii, Philadelphi, Cyrini, x Maii; S. Epiphanes, S. Alexandri, sive Neophyti, qui Theclæ consobrinus erat, conjugis invictæque Martyris, xii Maii; S. Agathonis Episcopi Liparitani, xxvii Junii; S. Euthaliæ Virginis et Martyris, xxvii Augusti: quibus in Actis sanctarum sororum et Martyrum Neophytæ et Isidore, quarum hæc Theclæ, illa Alexandri mater erat; SS. Mercurii et XIX so-

SS. Theclæ et Justinæ benefacta.

Theclæmater.

ciorum Martyrum; SS. Onesimi et Erasmi et sociorum aliorumque Sanctorum mentio fit.]

DE S. PAULO I, EREMITA.

Pag. 603, col. 1, post num. 8, adde [At cum scribat S. Hieronymus infra cap. 3, nu. 14. Antonio a Paulo redeunti occurrisse duos discipulos, qui ei longo jam tempore ministrare consueverant; constet vero ex vita S. Antonii xvii Januarii, cap. 21, non nisi quindecim ante obitum suum annis, duorum illorum uti ministerio cepisse Antonium; non potest quindecim ante obitum annis susceptum illud fuisse ad Paulum iter. Nam quomodo longo jam tempore ministrare consueverant, si eo ipso anno primum erant adsciti? Quomodo vero nonagenarius iuit ad Paulum, cum sibi duo illi longo jam tempore ministrassent, si non nisi nonagenarius eos adscivit? Videtur S. Hieronymus nonagenarium appellare, pleno rotundoque annorum numero, qui nonagesimum expleset, nondam centesimum attingisset. Sic centenarius dicimus etiam centum annis majores, neglecto minore, qui ex-crescit, NOT. 139.]

Quando ad S. Paulum ierit S. Antonius.